

Arrest

nr. 106 860 van 17 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VAN PRAET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 januari 2010 dient verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een inschrijving als zelfstandige.

Op 9 maart 2010 dient verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een inschrijving als werknemer/werkzoeker. Op 12 mei 2010 wordt de afgifte van een arbeidskaart B geweigerd. Op 4 juni 2010 wordt de aanvraag tot inschrijving gewijzigd in een aanvraag als zelfstandige.

Op 3 november 2010 wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 23 oktober 2012 wordt verzoekende partij middels een schrijven van 8 oktober 2012 uitgenodigd om recente bewijzen over te maken aan de burgemeester van de gemeente Buggenhout, met betrekking tot zijn huidige activiteiten, studies en/of bestaansmiddelen en om een recent OCMW-attest over te maken.

Op 7 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 februari 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
Naam: F., I. M., Nationaliteit :Bulgarije, Geboortedatum: 04.06.1970, Geboorteplaats: Tutrakan, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Meneer diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer dd.09/03/2010 (later gewijzigd naar zelfstandige na de plotse weigering van de arbeidskaart B voor C. P. op 12/05/2010!). Hij legde de volgende documenten voor ter staving van zijn zelfstandige activiteit: een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen dd.20/07/2010, een volledig uittreksel uit de kruispuntbank der ondernemingen van de firma C. P. en een overeenkomst van aandelenoverdracht. Hij werd op 03/11/2010 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 01/10/2012 werd de Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (RSVZ) dat de latere aansluiting als werkend vennoot bij C. C. (15/06/2010-30/11/2011) retroactief werd geschrapt. Uit deze gegevens bleek dat de situatie van betrokkene mogelijk was gewijzigd.

Betrokkene werd op 08/10/2012 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Na betekening van de brief op 23/10/2012 had hij nog 1 maand de tijd om de nodige bewijzen voor te leggen.

Hij legt vervolgens ter staving van zijn huidige activiteiten de volgende stukken voor: een PWA arbeidsovereenkomst voor zijn partner A., G. M., loonfiches van de partner voor de maanden juli-september 2012, een verklaring inzake opgebouwde rechten in het pensioenfonds van de bouwnijverheid, een brief van P. i.v.m. zijn ziekenfondsdossier, een loonfiche van meneer voor de maand mei 2012 als arbeider bij V. NV en schoolattesten van de kinderen.

Uit de loonfiche die meneer heeft overmaakt, blijkt dat hij sinds 01/12/2011 tewerkgesteld is bij de firma V.. Betrokkene is echter van Bulgaarse nationaliteit en bijgevolg nog onderworpen aan de overgangsbepalingen. De bepalingen van hoofdstuk I van titel II van de wet van 15.12.1980 zijn van toepassing op de onderdanen van Bulgarije die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen op voorwaarde dat er een geldige arbeidskaart B wordt voorgelegd zoals bepaald in het koninklijk besluit van 9.06.1999 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers (zie art. 69 sexies van het KB 8.10.1981). Uit het dossier blijkt nergens dat betrokkene in bezit is van een arbeidskaart B derhalve kan betrokkene geen toepassing genieten van bovenstaande bepalingen. Hij voldoet derhalve niet aan de voorwaarden om het verblijf als werknemer te kunnen behouden.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene sinds de schrapping van zijn aansluiting als werkend vennoot bij C. C. (15/06/2010-30/11/2011) een nieuwe zelfstandige activiteit heeft uitgebouwd. Betrokkene voldoet niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4, 10- wet 15.12.1980)

Betrokkene kan evenmin het verblijfsrecht behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op basis van de inkomsten uit de tewerkstelling van zijn partner. Mevrouw blijkt in het bezit van een arbeidskaart B (16/07/2012-15/07/2013) Het bedrag van de bestaansmiddelen van zijn partner ligt echter lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Bij de beoordeling wordt rekening gehouden met de gezinssituatie van betrokkene en het aantal personen ten laste. Bovendien blijkt uit info bekomen van de Dienst Arbeidsmigratie en Uitzendkantoren Oost-Vlaanderen dat mevrouw de arbeidskaart B wel degelijk heeft bekomen als familielid van een Burger van de Unie die zelf een zelfstandige uitoefent. Zij bekwam die dus niet onder een eigen statuut als werknemer. Doordat het verblijf van meneer als zelfstandige wordt ingetrokken, vervalt ook de

geldigheid van de arbeidskaart B voor zijn partner die meneer niet meer kan verder vervoegen als gezinslid.

Gezien meneer niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige noch als werknemer voldoet, noch kan aantonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken om als economisch niet-actieve het verblijfsrecht te behouden (artikel 40 §4 van de wet van 15/12/1980) , wordt een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis van de wet van 15/12/1980 dmv een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

"De materiële motiveringsverplichting houdt in dat elke administratieve beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte en in feite ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Een feitelijke onjuistheid van de motieven betekent dat de motieven ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan of dat hun bestaan niet bewezen is wat rechtens op hetzelfde neer komt.

De beslissing meent ten onrechte dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden voor een wettig verblijf in België.

De beslissing stelt ten eerste dat verzoeker niet langer in het bezit is van een arbeidskaart B en dat hij om die reden niet aan de voorwaarden van het verblijf als werknemer voldoet.

Echter, artikel 42bis § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet in een aantal uitzonderingen waarin de Unieburger wel zijn verblijfsrecht behoudt, o.a. indien hij zich bevindt in een toestand van onvrijwillige werkloosheid. Op 12.05.2010 werd de arbeidskaart B geweigerd om reden onafhankelijk van de wil van verzoeker.

Verzoeker deed onmiddellijk het nodige om zich opnieuw in orde te stellen en vatte een zelfstandige activiteit aan.

Sinds 01.12.2011 is verzoeker opnieuw tewerkgesteld als werknemer (arbeider) bij V..

Verzoeker noch de werkgever waren op de hoogte dat er een beroepsvergunning en arbeidskaart B diende te worden aangevraagd. Verzoeker zal het nodige doen om zich in orde te stellen en te werken d.m.v. een arbeidskaart B.

Op heden is hij nog altijd ingeschreven als zelfstandige. Dit blijkt uit het schrijven d.d. 23.02.2013 van partena (stuk 2):

"Op basis van de documenten die uw sociale kas ons bezorgde, konden we uw ziekenfondsdossier in orde brengen tot 31.12.2013."

Hieruit blijkt dat verzoeker nog altijd ingeschreven is bij een sociale verzekeringsfonds en nog actief is als zelfstandige.

Tot slot, in ondergeschikte orde, wenst verzoeker er op te wijzen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering.

De partner van verzoeker is sedert 05.04.2011 deeltijds tewerkgesteld als arbeider (PWA). Zij heeft een inkomen van ongeveer € 870,00. Het lukt verzoeker en zijn gezin om daarvan te leven. (stuk 3)

Verzoeker noch zijn partner hebben sinds hun aankomst in België beroep gedaan op het sociale bijstandstelsel !

Zij slaagden er in om telkens in hun eigen onderhoud te voorzien.

Daarnaast legt verzoeker ook schoolattesten voor. Alle kinderen, M., K., T. en S. zijn allen ingeschreven aan een onderwijsinstelling in België. (stuk 4)"

2.2 Vooreerst wordt benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 9 maart 2010 om inschrijving heeft verzocht als werknemer/werkzoeker en dat evenwel door een weigeringsbeslissing tot afgifte van een arbeidskaart B de aanvraag op 4 juni 2010 is gewijzigd in een aanvraag als zelfstandige. Verzoekende partij is op 3 november 2010 in het bezit gesteld van een E-kaart op basis van haar zelfstandige activiteiten. Naar aanleiding van de uitnodiging op 8 oktober 2012 aan de hand van een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken legt verzoekende partij betreffende haar actuele economische activiteiten de volgende stukken voor:

- een arbeidsovereenkomst van haar partner mevr. G.M.A. sinds 2011
- loonfiches van haar partner voor de maanden juli-september 2012
- een verklaring inzake opgebouwde rechten m.b.t. een pensioenfonds van de bouwnijverheid
- een brief van 4 mei 2012 Partnea ivm haar ziekenfondsdossier, in orde gebracht tot 31 december 2012
- een loonfiche voor de maand mei 2012 als arbeider bij V.
- schoolattesten van de kinderen.

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 42bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld artikel luidt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Verzoekende partij stelt dat zij “onvrijwillig werkloos” werd doordat haar de arbeidskaart B werd geweigerd. Zij deed onmiddellijk het nodige om zich opnieuw in orde stellen en vatte een zelfstandige activiteit aan. Dit wordt evenwel niet betwist door verwerende partij aangezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op de wijziging van de aanvraag op 4 juni 2010 om een inschrijving te verkrijgen als zelfstandige. Verzoekende partij heeft haar E-kaart dan ook verkregen op grond van haar zelfstandige activiteit. Verwerende partij stelt echter vast dat noch uit de door haar voorgelegde stukken noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij heden een activiteit als zelfstandige uitbouwt. Waar verzoekende partij verwijst naar een stuk van Partena van 23 februari 2013, dateert het stuk van na de bestreden beslissing en het stuk werd niet ter kennis gebracht aan de verwerende partij. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om de beslissing te nemen. In casu kan verzoekende partij verwerende partij bezwaarlijk verwijten geen

rekening te hebben gehouden met voormeld stuk van Partena, nu het dateert van na de bestreden beslissing. Met haar betoog weerlegt verzoekende partij niet de correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige.

Waar verzoekende partij betoogt dat zij niet op de hoogte was van het feit dat zij over een arbeidskaart B diende te beschikken, doet zij evenmin afbreuk aan de juiste vaststelling dat zij haar inschrijving had verkregen als zelfstandige. Bovendien, zelfs indien verzoekende partij thans wenst te worden ingeschreven als werknemer/werkzoeker, stelt verwerende partij in de bestreden beslissing correct vast dat verzoekende partij dient te beschikken over een arbeidskaart B. De beschouwingen van verzoekende partij dat zij hiervan geen kennis had, doen geen afbreuk aan de rechtmatige vaststelling van verwerende partij dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijf als werknemer te kunnen behouden.

Verzoekende partij betoogt ten slotte dat zij haar verblijfsrecht kan behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangezien haar partner deeltijds is tewerkgesteld en dat zij als gezin van deze middelen kunnen leven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van de partner van verzoekende partij op 7 februari 2013 eveneens een beslissing is genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf. Verzoekende partij kan aldus niet dienstig verwijzen naar de deeltijdse tewerkstelling van haar partner. Bovendien motiveert verwerende partij in de bestreden beslissing dat het bedrag van de bestaansmiddelen van haar partner lager ligt dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Artikel 40, §4, 4° van de vreemdelingenwet vereist voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat verzoekende partij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het feit dat verzoekende partij sinds haar aankomst in België geen beroep heeft gedaan op het sociale bijstandstelsel, doet geen afbreuk aan het kennelijk redelijke oordeel van verwerende partij dat het inkomstenniveau ontoereikend is om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De schoolattesten van de kinderen doen evenmin afbreuk aan de correcte vaststellingen in de bestreden beslissing en de kennelijk redelijke conclusie dat verzoekende partij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige, noch als werknemer, noch als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk en toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing schendt artikel 8 van het Verdrag van 04.11.1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

'1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan mbt de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen'.

De bestreden beslissing bevel om het grondgebied te verlaten gaat volledig voorbij aan de wil van verzoeker om in België een familiaal leven op te bouwen.

Verzoeker heeft dus ongetwijfeld recht op eerbiediging van zijn gezinsleven cf. art. 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging met betrekking tot de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en van de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is dus geschonden door de bestreden beslissing.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van de betrokkene.

'Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Op grond van art. 32 van voormelde wet dient die afweging ook te blijken uit de overwegingen van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.' (R.v.St., 25 september 1986, nr. 26.933).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt de verplichting in beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De beslissing doet blijken van een vluchtige en nonchalante houding in dit dossier. Verzoeker mag niet het slachtoffer worden van het onzorgvuldige handelen door Dienst Vreemdelingenzaken.

Zowel verzoeker als zijn partner zijn/kunnen in België tewerkgesteld worden. Zij verblijven intussen 3 jaar in België.

De kinderen van verzoeker lopen school in België. (stuk 4)"

2.4 Nergens in de toelichting van het middel wordt nader ingegaan op de door de verzoekende partij voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM. Bij gebreke van een weergave van de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM zou schenden, dient dit onderdeel van het middel als onontvankelijk te worden beschouwd.

Aangenomen dat verzoekende partij met haar partner en kinderen een familieleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat in geval van een weigering van een voortgezet verblijf, wat in casu de bestreden beslissing is, het EHRM aanvaardt dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het zaak om na te gaan of een juist evenwicht bereikt werd tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De bestreden beslissing is gegrond op artikel 42bis van de vreemdelingenwet. In casu streeft de bestreden beslissing minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Verzoekende partij, die blijkens het administratief dossier slechts sedert 2010 in het Rijk verblijft en blijkens de bestreden beslissing niet aantoonde voldoende bestaansmiddelen te beschikken, toont

met haar beknopt betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaat in “*de wil (...) om in België een familiaal leven op te bouwen*” met haar echtgenote wiens verblijfsrecht eveneens is beëindigd en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de openbare orde anderzijds, die erin bestaat de verblijfsreglementering te doen naleven. Verzoekende partij toont ten slotte op geen enkele wijze aan dat er ernstige hinderpalen zijn voor het verderzetten van haar vermeend gezinsleven in haar land van herkomst, met name Bulgarije. Waar verzoekende partij verwijst naar de stukken waaruit blijkt dat haar kinderen school lopen in België, toont zij niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn om verder school te lopen in Bulgarije. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert moet allereerst worden geduïd dat dit beginsel niet vereist dat wanneer verwerende partij met toepassing van artikel 42bis van de vreemdelingenwet een beslissing neemt, zij de belangen van de Belgische Staat dient af te wegen tegen deze van de vreemdeling die niet langer aan de voorwaarden voldoet om een verblijfsrecht te kunnen laten gelden. Verwerende partij dient wel na te gaan of de vreemdeling die zijn verblijfsrecht ontleende aan de bepalingen van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet nog langer aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verwerende partij de situatie van verzoekende partij zorgvuldig heeft onderzocht en na consultatie van de gegevens in verschillende databanken en na uitnodiging om de actuele situatie voor te leggen op correcte gronden heeft geoordeeld dat zij niet langer voldoet aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet gestelde verblijfsvoorwaarden en dat zij niet kan worden beschouwd als een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoekende partij de schending aan van “*de wet, m.n. schending van de inhoudelijke beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald schending van het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel*”.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“De gevolgen van de maatregel zijn uiteraard zeer ernstig. Verzoeker kan zich niet op permanente basis in België vestigen.

Het redelijkheidsbeginsel is zonder twijfel geschonden door de beslissing om het grondgebied te verlaten. Het staat buiten proportie om deze man de toegang tot het grondgebied te verbieden en hem terug te sturen naar Bulgarije.

Door een zo verstreckende beslissing met betrekking tot verzoeker te nemen zonder enige afweging te maken met de ernst van de gevolgen van deze beslissing op het leven van verzoeker, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel geschonden.

Verzoeker kan voor het overige verwijzen naar het tweede middel.”

2.6 Met betrekking tot het proportionaliteitsbeginsel dient opgemerkt te worden dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Uit de bespreking hierboven blijkt dat de bestreden beslissing niet is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Verweerder heeft bijgevolg niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat in casu niet het geval is.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. MOONEN